ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 6 ΜΑΪΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 19

ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 306

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε. Τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Μακαριότητα ἐν ἁγίῳ φιλήματι περιπτυσσόμενοι, ἡδέως προσαγορεύομεν.

«Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνονται, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶται, ἑορτάζει δὲ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος» ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, καταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ δωρησάμενος τῷ κόσμῳ παντὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἡ Ἁγιωτάτη Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῖς ἐν οὐρανοῖς συνευφραινομένη καὶ τῇ γῇ συναγαλλομένη τὴν ἑόρτιον σήμερον περιβάλλεται στολήν, ἵνα ὑπαντήσῃ τῷ ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος βασιλικῆς προεληλυθότι Ἡλίῳ τῆς δικαιοσύνης Σωτῆρι Χριστῷ. Ἐπὶ τῇ κλητῇ οὖν ταύτῃ καὶ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι καὶ Ἡμεῖς, οἱ θείῳ ἐλέει ἠξιωμένοι τὰ θεῖα τελετουργεῖν μυστήρια ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἱεροῖς τόποις, ἐν οἷς τεθαυματούργηται ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, μεσονυκτίους μὲν ὕμνους καὶ ᾠδὰς ᾔσαμεν τῷ ἐκ τάφου τριημέρῳ ἐξαστράψαντι δεδοξασμένῳ Σωτῆρι Χριστῷ μετὰ τῆς περὶ Ἡμᾶς ἱερᾶς Ἀδελφότητος, τῶν συνεληλυθότων εὐλαβῶν προσκυνητῶν καὶ παντὸς τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, τὴν θείαν δ' εἶτα καὶ ἀναίμακτον ἐπιτελέσαντες Ἱερουργίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ζωηρρύτου Τάφου τοῦ Σωτῆρος Ἡμῶν, ἀγάπῃ πολλῇ ἐμνήσθημεν καὶ τοῦ τιμίου ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος πᾶσαν οὐράνιον ἀγαθωσύνην Αὐτῇ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησάμενοι.

Ἀγάπῃ δὲ ἀδελφικῇ ἥκοντες διὰ τῶνδε τῶν ἑορτίων Γραμμάτων, ᾄσμενοι προσφθεγγόμεθα τῇ Ὑμετέρᾳ Κορυφῇ τὰ τερπνὰ καὶ θυμήρη εὐαγγέλια «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ὁλοθύμως συγχαίρομεν Αὐτῇ, ὅτι θάνατος νενέκρωται καὶ Ἅδης καθῄρηται, ἀπὸ καρδίας δεόμενοι τοῦ θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ σώζειν Αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον ἐν ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ καὶ εἰρήνῃ μετὰ παντὸς τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ πανηγυρίζουσαν τὴν μεγάλην ταύτην ἑορτὴν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν πανηγύρεων.

Ἀξιοῦντες δ' ἀδελφικῶς μεταδοῦναι Αὐτὴν τὰς πασχαλίους Ἡμῶν προσρήσεις καὶ εὐχὰς πᾶσι τοῖς τὴν περὶ Αὐτὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον συγκροτοῦσιν ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς, περιπτυσσόμεθα καὶ αὖθις Αὐτὴν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ α ϡ κζ' Ἀπριλίου ια'

Τῆς περιποθήτου ἡμῖν καὶ Σεβασμίας Αὐτῆς Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ*

Ἀληθῶς, ἡ σήμερον ἡμέρα εἶνε ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως· ἡμέρα εὐφροσύνης πνευματικῆς. Σήμερον ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἐπλήρωσε τὰ πάντα φωτός, οὐρανόν τε καὶ γῆν καὶ τὰ καταχθόνια. Σήμερον ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσας, ἀνέστη τριήμερος καὶ ἐνίκησε τὸν Ἅδην καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Σήμερον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, συνανέστησε καὶ τὴν χαμαὶ κειμένην ἀνθρωπότητα· ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Σατανᾶ καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὸ ὑπερθαύμαστον ὕψος τῆς δόξης καὶ ἐλευθερίας. «Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου, Ἅδη, τὸ νῖκος»; (Α' Κορινθ. ΙΕ', 55).

Εὐφραίνεται λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἀγάλλεται ὁ οὐρανός, τί λέγω; καὶ αὐτὴ ἡ ὡραία φύσις συγχαίρει, διότι ἀποβαλοῦσα τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος, καθωραΐζεται μὲ τοῦ γλυκυτάτου ἔαρος τὰ κάλλη καὶ τὴν μελῳδίαν τῶν πτηνῶν καὶ τὰ ποικιλόχρωα ἄνθη καὶ τὸ γλυκὺ κελάρυσμα τῶν ποταμῶν καὶ τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν. Ἂς σκιρτήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ χαρᾶς πνευματικῆς· «ᾄσωμεν τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινὸν» (Ψαλμ. ρμθ' 2) εὐφραινόμενοι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἑορ-

* Ἐξεφωνήθη αὐτῇ τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἐν Μεγαλοπόλει.

τῶν καὶ πανηγύρει τῶν πανηγύρεων. «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἥν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». Ἄς ὁμιλήσωμεν σήμερον συντόμως περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης πρὸς χαρὰν πνευματικὴν καὶ ὠφέλειαν.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἀναποσπάστως συνδέεται μετὰ τοῦ θείου προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τῶν ἄλλων θρησκειῶν δύναταί τις ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἱδρυτήν, χωρὶς νὰ μεταβληθοῦν αἱ διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας διδάσκουν. Τῆς Χριστιανικῆς ὅμως θρησκείας κέντρον καὶ θεμέλιον εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἦλθεν ἐν τῷ κόσμῳ· ἐδίδαξε τὰς ἀληθείας· ἔζησεν ἁγιωτάτην ζωήν· ἔπαθε τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. Ὡς δὲ ἡ ὀροφὴ τῆς οἰκίας προϋποθέτει θεμέλια, ἢ ὡς ὁ γλυκὺ καρπὸς εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ὑπάρξεως καὶ καλῆς καταστάσεως τῆς ρίζης καὶ κορμοῦ καὶ κλάδων, οὕτω καὶ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως, ἔχει ὡς θεμέλιον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α΄ Κορινθ. γ΄. 11). Ἄνευ τῆς πίστεως πρὸς τὸν παθόντα καὶ ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστὸν ἡ θεία καὶ ὑψηλὴ διδασκαλία Του εἶνε κενή· εἶνε ἄγονος διότι Αὐτὸς εἶνε τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων· Αὐτὸς εἶνε ἡ χάρις καὶ δύναμις. Αὐτὸς εἶνε ἡ ἐλπὶς καὶ σωτηρία.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύει τρανῶς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία ἀπεμάκρυνε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· τοὐναντίον ἔρριψεν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν πλάνην· εἰς τὸν Σατανᾶν, τοῦ ὁποίου ἐξετέλει τὸ θέλημα. Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἠλέησε τὸ πλάσμα Του καὶ ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ὅπως σώσῃ ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ αἰωνίου θανάτου. Ὁ σταυρικὸς ὅμως θάνατος ἦτο πρὸς στιγμὴν νίκη τοῦ Σατανᾶ· ἡ ἀδικία ἐφαίνετο θριαμβεύουσα καὶ ὁ θάνατός Του ὡς ἀποτυχία τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ οὐράνιος Πατήρ, μισῶν τὴν ἀδικίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δικαίου εἰς Ἄδην, οὐδὲ νὰ δώσῃ τὸν ὅσιον Αὐτοῦ νὰ ἴδῃ διαφθοράν Διὰ τοῦτο ἀνέστησεν ἀπὸ τοῦ τάφου καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐπικυρώνει τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, σωτηρίαν τελεσθεῖσαν μὲ τὸ ἀτίμητον αἷμά Του. Ὡς ποτε διὰ τοῦ ἐν τῇ νεφέλῃ διαγραφέντος τόξου ἐπεκύρωσεν ὁ Θεὸς τὴν παῦσιν τοῦ κατακλυσμοῦ, οὕτω διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν καὶ τὴν νίκην κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας. «Εἰ δὲ ὁ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις» (Α΄ Κορινθ. ΙΕ΄, 17). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ οὕτω σώζει τοὺς ἀνθρώπους, ἐλευθερώνων ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ δικαιῶν.

Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποδεικνύει καὶ τὴν θείαν Αὐτοῦ δύναμιν. Κατεδιώχθη καὶ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη, ἀλλὰ καὶ ἀνέστη ἀπὸ τοῦ τάφου διὰ νὰ γείνῃ ὁ ζῶν θεμέλιος τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε στερεὰ καὶ ἀκλόνητος, ὡς οὐρανομήκης βράχος. Βεβαίως ἐτέλεσε πολλὰ σημεῖα καὶ θαύματα καὶ ἐπιστοποίησε τὴν δύναμίν του κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωήν. Ἐθεράπευσεν ἀσθενεῖς· ὠμμάτωσε τυφλούς· ἀνήγειρε χωλούς· ἀνέστησε νεκρούς· ἀλλ' ἡ Ἀνάστασίς Του εἶνε τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀπείρου Του δυνάμεως. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐζήτουν σημεῖον διὰ νὰ πιστεύσουν καὶ ἐδόθη τὸ σημεῖον καὶ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεώς Του, τοῦ ὁποίου τύπος ἦτο τὸ τοῦ Ἰωνᾶ. Μόνον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο ν' ἀναστηθῇ καὶ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας νὰ ἱδρύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἥτις θριαμβεύει κατὰ πάσης πλάνης καὶ διωγμῶν. Ὡς δὲ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ὁ πάγκαλος οὗτος κόσμος, οὕτως ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη ἡ νέα Βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ὁποίου ἔπεσεν ἡ ὡραία, ἀλλὰ ψευδὴς θρησκεία τῆς Ἑλλάδος· συνετρίβη ὁ πέλεκυς τῶν Καισάρων· διεσκορπίσθησαν αἱ Σχολαὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐξερριζώθησαν παλαιοὶ θεσμοὶ καὶ πανάρχαια ἔθιμα. Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ δὲν ἦσαν σοφοὶ καὶ ἰσχυροί ἦσαν ἀμαθεῖς καὶ ἀσθενεῖς. Δὲν ἦσαν εὐγενεῖς καὶ ἱκανοὶ «***εἰς πόλεμον καὶ παράταξιν***»· ἦσαν ταπεινοὶ καὶ εὐτελεῖς, ἀλλ' ἐνισχύθησαν ὑπὸ τοῦ παθόντος καὶ ἀναστάντος Ἰησοῦ. Αὐτοὶ διέδωκαν «***τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ***», ὑπομένοντες τὰ πάνδεινα, ἡσύχως καὶ ἱλαρῶς, ὡς τὸ ἠρέμα καὶ ἀταράχως φερόμενον ρεῖθρον ποταμοῦ πολυχεύμονος, ὅστις, πελαγίζων τὰ ἴδια νάματα καὶ καθιστῶν τὰς γείτονας πεδιάδας κομώσας καὶ χλοεράς, ἐκβάλλει τέλος εἰς τὸν ὠκεανόν. Ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς καὶ ἀσημάντου βαλάνου ἀναφύεται ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ αἰωνόβιος δρῦς, οὕτω διὰ τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν Ἀποστόλων ἐδημιουργήθη ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, «Ἧς πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι».

Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, παντάπασι καταργεῖται ὁ θάνατος, ὅστις δὲν εἶνε τὸ τέρμα τῆς ζωῆς μας. Ὁ θάνατος εἶνε, ὡς εἰπεῖν, ἡ πύλη δι' ἧς εἰσερχόμεθα εἰς νέαν ζωήν· εἶνε τὸ μέσον δι' οὗ ἀναθάλλει ζωὴ τελειοτέρα καὶ λαμπροτέρα. Ὁ Ἅδης δὲν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες ζοῦν ἐν Χριστῷ, διότι αὐτὸς εἶνε ὁ Σωτὴρ καὶ ταμειοῦχος τῆς ζωῆς. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωαν. ΙΑ΄, 26). Ναί· ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ παρέρχονται· ὁ θάνατος θερίζει καθ' ἑκάστην, ὡς τὸ δρέπανον τοῦ θεριστοῦ τοὺς στάχυς, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ὁ διηνεκὴς οὗτος ροῦς παρεβλήθη πολλάκις πρὸς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀδιαλείπτως μεταβάλλονται, ἀλλ' οἱ ζῶντες ἐν Χριστῷ δὲν ἐκμηδενίζονται, ζοῦν τελειοτέραν ζωὴν καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ θ' ἀναστηθοῦν «ἐπενδυσάμεναι τὸ ἐξ οὐρανοῦ οἰκητήριον» (Β΄ Κορινθ. Ε΄, 2). Πόσον ὠφέλιμος καὶ παρήγορος εἶνε ἡ διδασκαλία αὕτη! Ἀποθνήσκομεν σωματικῶς, ἀλλὰ ζῶμεν ἐν Χριστῷ αἰωνίως. Ἀποθνήσκομεν σωματικῶς, ἀλλὰ θ' ἀναστηθῶμεν ἐν Χριστῷ, «ὅστις μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ» (Φιλιπ. γ΄. 21). Ἡ διδασκαλία αὕτη δὲν εἶνε ἁπλῆ θεωρία· εἶνε γεγονὸς

πιστοποιούμενον διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὅστις «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α΄ Κορινθ. ΙΕ΄, 20).

Ἡ Ἐξουσία λοιπὸν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ εἶνε ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Ἡ ἐξουσία καὶ δύναμις Αὐτοῦ εἶνε συνεχὴς καὶ ἀκατάλυτος καὶ ἄπειρος, διότι «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. ϛ΄. 9). Ναί· οἱ ἄνθρωποι, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σῴζονται· αἱ κοινωνίαι προοδεύουν· τὰ ἔθνη εὐημεροῦν διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου. Χωρὶς τῆς πίστεως πρὸς τὸν παθόντα καὶ Ἀναστάντα Ἰησοῦν οἱ ἄνθρωποι μαραίνονται καὶ πίπτουν, ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, διότι δὲν ἔχουν ζωὴν καὶ δύναμιν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς κακίας καὶ νὰ ἐργασθοῦν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετήν. Ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς, ἰσχυρότατος μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, μετακινεῖ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος· διαπλάττει τὸν πνευματικόν, οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν βίον τῶν ἀνθρώπων καὶ λαῶν, διότι εἰσήγαγε νέαν ζωὴν δι' ἧς ἀνεπλάσθη καὶ ἀνεγεννήθη ἡ ἀνθρωπότης καὶ προήχθη εἰς πολιτισμόν. Ἡ δουλεία κατηργήθη· ἡ γυνὴ ἀνυψώθη· τὰ ἔθνη ἠδελφώθησαν· ἡ ἰσότης καὶ ἐλευθερία διεδόθησαν καί, ἐν γένει εἰπεῖν, νέα ζωὴ καὶ νέος κόσμος ἐδημιουργήθη καὶ ἀνεπτύχθη ἀπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά» (Β΄ Κορινθ. Ε΄ 17).

Ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐζωογονήθη καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολυκυμάντῳ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ. Πρῶτον ἐξ ὅλων τῶν Ἐθνῶν ἐδέχθη καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· διετύπωσε, μὲ τὴν ὡραίαν καὶ ἀθάνατον αὐτοῦ γλῶσσαν καὶ σκέψιν, τὰς θείας διδασκαλίας· διέδωκε ταύτας πανταχοῦ καθαρὰς καὶ ἀναλλοιώτους ἐν μέσῳ ποικιλωνύμων διωγμῶν· ἔχυσε ποταμοὺς αἱμάτων ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς Χρ)κῆς πίστεως. Καὶ ὅτε ἔπεσεν ἐν τῷ τάφῳ τῆς δουλείας, διετηρήθη ἀκμαῖον φέρον τὸν σταυρὸν τῆς δουλείας καὶ ἀνέστη διὰ τῆς δυνάμεως Ἐκείνου, εἰς ὃν ἤλπιζε καὶ ἐπίστευε, καὶ διὰ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων. Ναί· ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦν ἐνίσχυε καὶ ἐκραταίωτεν εἰς τὰς φοβερὰς θλίψεις καὶ δοκιμασίας τῆς δουλείας· αὐτὴ ἀνέστησε καὶ τὸ Ἔθνος ἀπὸ τῆς δουλείας καὶ ἠλευθέρωσε καὶ ἔφερεν εἰς νέαν ζωὴν δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας καὶ προόδου.

Ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἑορτάζωμεν αὐτὴν «μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας και πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας» (Α΄ Κορινθ. Ε΄ 8). Ἑορτάζομεν δὲ οὕτω τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἂν νεκρώσωμεν τὰ πάθη μας καὶ πᾶσαν κακὴν ἐπιθυμίαν· ἂν ζῶμεν ἐν ἀρετῇ καὶ ἀγάπῃ, συναγειρόμενοι εἰς νέαν καὶ ἁγίαν ζωήν· ἂν πράττωμεν τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας. «Ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ϛΓ΄. 4).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΜΑΙΟΣ	1	Κυρ. Β΄ Θωμᾶ	Β΄ Θωμᾶ	Α΄	α΄
	8	» Γ΄ Μυροφόρων	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	Δ΄	β΄
	15	» Δ΄ Παραλύτου	Δ΄ Παραλύτου	Ε΄	γ΄
	22	Ε΄ Σαμαρείτιδος	Ε΄ Σαμαρείτιδος	Ζ΄	δ΄
	29	ΣΤ΄ Τυφλοῦ	ΣΤ΄ Τυφλοῦ	Η΄	πλ. α

ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ*

Ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ ἄνευ βαθυτέρας τῶν πραγμάτων ἐξετάσεως κρίνων τις τοὺς χιλιαστὰς ἢ σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι πρόκειται περὶ φαντασιοπλήκτων τινῶν, κατὰ τῶν ὁποίων μόνον τὴν περιφρόνησιν θὰ ἐνεδείκνυτο νὰ ἀντιτάξωμεν. Διότι ὅταν ἔρχωνται σοβαρῶς νὰ ὑποστηρίξουν, ὅτι ἡ ὑπὸ ἐντελῶς ὑλικὴν καὶ ἐγκόσμιον μορφὴν ἐγκαθίδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἐγγύς, ὁρίζουν δὲ καὶ χρονολογίας ἐπανειλημμένως, τὸ 1914 τὸ πρῶτον, τὸ 1918 ὕστερον, τὸ 1925 ἀκολούθως, καθ' ἃς ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Βασιλείας ταύτης, καὶ ὅταν μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐπελθοῦσαν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων των τούτων ἐξακολουθοῦσιν ἐπιμένοντες εἰς τὸ πεπλανημένον σύστημά των, πῶς δὲν θὰ ἐδικαιοῦτό τις νὰ χαρακτηρίσῃ τούτους ὡς φαντασιοκόπους καὶ φαντασιοπλήκτους, πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι πρέπει νὰ ἀντιπαρέλθωμεν μειδιῶντες, χωρὶς νὰ ἀξιώσωμεν αὐτοὺς οὐδεμιᾶς προσοχῆς; Ἀλλ' ἡ βαθυτέρα τῶν πραγμάτων ἐξέτασις, καθὼς καὶ οἱ ἐκδηλωθέντες καρποὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας τῶν αὐτοκαλουμένων σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἀποδεικνύει εἰς πάντα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φαντασιοπλήκτων ἀκινδύνων, ἀλλ' ἀσφαλῶς περὶ συστήματος καὶ ὀργανώσεως τοῦτ' αὐτὸ ἀντιχρίστου, τεινούσης ἐκ θεμελίων ν' ἀνατρέψῃ τὸ χριστιανικὸν οἰκοδόμημα ὁλόκληρον. Ἔτι πλέον περὶ ὀργανώσεως ἀναρχικῆς ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἀνατροπὴν πάσης ἐν τῷ ἐπὶ γῆς κόσμῳ τάξεως καὶ ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ κυβερνήσεως πρὸς ἐγκαθίδρυσιν κυβερνήσεως πολιτικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοὺς πόθους τῶν Σιωνιστῶν, ὑφ' ἣν νὰ ὑπαχθῇ ὁλόκληρος ἡ οἰκουμένη. Τὰς θέσεις ταύτας, κύριε πρόεδρε, ἐρχόμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν συγγραφῶν, τὰς ὁποίας ὄχι ἁπλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἀλλὰ καὶ υἱοθετοῦσι καὶ κυκλοφοροῦσι καὶ ὡς ὀρθὰς καὶ μόνας ἀληθεῖς ἐκδέχονται οἱ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὑμῶν κατηγορούμενοι.

Α΄.

Οἱ χιλιασταὶ ἀποτελοῦσιν ὀργάνωσιν ἀντίχριστον, ἀποβλέπουσαν εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψῃ πλήρως τὸν Χρι-

* Κατάθεσις ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Λαρίσσης κατὰ τὴν δίκην τῶν Χιλιαστῶν.

στιανισμὸν καὶ οὐχὶ ἁπλῶς εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ αἱρετικήν τινα ὁμολογίαν. Καὶ ἀληθῶς, κύριε πρόεδρε. Εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὸ δικαστήριόν σας, ποῖον χάσμα, ὡς μὴ ὤφελε, παρεμπίπτε μεταξὺ χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ χριστιανῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων, καὶ πόσον ὁ μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων ὁμολογιῶν χωρισμὸς καταντᾷ ἀσυμβίβαστος, διατί δὲ ὄχι καὶ ὀξύς. Ἐν τούτοις πᾶσαι αὗται αἱ ὁμολογίαι ἔχουσι τὸ αὐτὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ ἐὰν ἠθέλομεν ἀφαιρέσει μίαν καὶ μόνον λέξιν (τὸ filioque) τὴν ὁποίαν οἱ ἐν τῇ Δύσει προσέθηκαν εἰς τὸ περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἄρθρον, θὰ εὕρωμεν ἀμέσως, ὅτι τόσον οἱ καθολικοί, ὅσον καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι ὁμολογοῦσι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς σύμβολον, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι, καὶ κατὰ τὰς κεντρικὰς τῆς πίστεως γραμμὰς καὶ τὰ θεμελιώδη δόγματα συμφωνοῦσιν οἱ πάντες. Ὡς πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Γραφῆς ; Αὐτοὶ ἀπορρίπτουν πᾶν σύμβολον τῆς πίστεως, περιφρονοῦσι πᾶσαν Σύνοδον Οἰκουμενικὴν καὶ δὲν δυσκολεύονται νὰ διακηρύξουν, ὅτι «ἡ περίοδος τοῦ ἀντιχρίστου, ἀρχίσασα ἀπὸ τὸ ἔτος 325 μ. Χ. καὶ ἐπεκταθεῖσα μέχρι τοῦ ἔτους 539, ἦτο ἡ περίοδος τοῦ σχηματισμοῦ τῶν συμβόλων τῇ πίστεως»! καὶ ὅτι τὰ δόγματα τὰ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων διατυπωθέντα· «ἄλλοτε ἦσαν πανίσχυρα, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἐντελῶς ἀβλαβῆ, διότι ὁ Κύριος ἐταπείνωσε ταῦτα διὰ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ μαχαίρας τοῦ πνεύματος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πάστορος Ρῶσσελ»[1].

Τοιουτοτρόπως οἱ λεγόμενοι χιλιασταὶ ἀπορρίπτουσιν ὁλοτελῶς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ δὲν ἔρχονται ἁπλῶς τὰ προστεθῶσιν εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ὡς μία κεχωρισμένη αἵρεσις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντιτίθενται ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς πάσης ὁμολογίας χριστιανούς, εἴτε ὀρθοδόξους, εἴτε καθολικούς, εἴτε διαμαρτυρομένους ἀπορρίπτοντες αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμία διαφωνία παρατηρεῖται καθ' ἅπαντα ἐν γένει τὸν χριστιανικὸν κόσμον, τὸν ὁπουδήποτε γῆς εὑρισκόμενον. Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν λεπτομερέστερον καὶ ἐπὶ μᾶλλον συγκεκριμένως ἀπαριθμοῦμεν τὰ θεμελιώδη ταῦτα δόγματα, κατὰ τῶν ὁποίων μανιωδῶς ἐπιτίθενται καὶ ἀσεβῶς ἀπορρίπτουσιν οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Πρωτίστως ἀπορρίπτουσιν αὐτὸ τὸ δόγμα περὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυσκολεύονται νὰ ὑποστηρίξωσι τὰ ἑξῆς : «Ἀλλά, παράδοξον εἰπεῖν, ἡ διδασκαλία αὕτη περὶ τριῶν Θεῶν ἐν ἑνὶ Θεῷ, ἥτις οὐχὶ μόνον οὐδὲν Γραφικὸν ἔρεισμα κέκτηται, ἀλλὰ καταπολεμεῖται ὑπὸ τῶν Γραφῶν ἀπὸ τῆς Γενέσεως μέχρι τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως, καὶ ἡ ὁποία εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ὥστε νὰ εἶνε ὅλως παράλογος, διατελεῖ οὐχ ἧττον ἰσχυρῶς διακρατουμένη διδασκαλία μεταξὺ τῶν λεγομένων Εὐαγγελικῶν. Διατί τοῦτο; Ἀπαντῶμεν, ὅτι τοῦτο εἶνε ἓν ἐκ τῶν ***σκοτεινῶν μυστηρίων***, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς ἐπεσκότισε τὸν λόγον καὶ χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ»[1].

Ἀπορρίπτοντες οὕτω οἱ χιλιασταὶ τὸ δόγμα τῆς Τριαδικῆς θεότητος καὶ τόσον ἀσεβῶς περὶ αὐτοῦ ἐκφραζόμενοι συνυπονοοῦσι βεβαίως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε Θεὸς ἴσος κατὰ πάντα πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλ' ὑποδεέστερος τοῦ Πατρός, κτίσμα Αὐτοῦ ὑπέροχον ἴσως, ἀλλ' οὐχὶ Υἱὸς ἐκ τῆς οὐσίας Αὐτοῦ προελθών. Καὶ ἀληθῶς· ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου υἱοθετοῦσι καὶ ὑποστηρίζουσιν ὅ,τι ἀκριβῶς ἄλλοτε καὶ ὁ τόσον συνταράξας τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν αἱρεσιάρχης Ἄρειος. Καὶ δὴ περὶ μὲν τοῦ Ἀρείου ὑποστηρίζουσιν, ὅτι «ἦτο ὁ ἀγγελιαφόρος, τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρία εἶχε μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν ἐκκλησίαν», ὀνομάζουσιν αὐτὸν «εὐγενῆ ἄνδρα», ὅστις «μετεχειρίσθη τὴν ὀξεῖαν μάχαιραν τοῦ Θεοῦ»[2] Περὶ δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διατείνονται, ὅτι «οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀποστόλων ὑπηνίχθη κἂν ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατὴρ καὶ ὁ Οὐράνιος Υἱός εἰσιν ἴσοι τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν, ὡς τοῦτο διακηρύττεται ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐθεντίας ἢ κύρους εἰς τὰ σύμβολα τῆς πίστεως καὶ τὰς ἀνθρωπίνους κατηχήσεις»[3]. Ἐπὶ πλέον ὀνομάζουσι τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀ ρ χ ι δ ο ῦ λ ο ν τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ ἀρχάγγελον Αὐτοῦ. Διότι γράφουσι τὰ ἑξῆς : «Οὐχ ἧττον ὅμως ὁ Οὐράνιος Πατὴρ οὐδεμίαν ἐξεδήλωσε ζηλοτυπίαν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ μεγάλου Ἀρχιδούλου Αὐτοῦ». Καὶ ἀλλαχοῦ «ὁ Λυτρωτὴς ἡμῶν προϋπῆρχεν ὡς ἄρχων ἢ πρῶτος τῶν ἀγγέλων, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Πατέρα· ἦν γνωστὸς ὡς Ἀρχάγγελος (ὑπέρτατος ἄγγελος ἢ ἀγγελιαφόρος), τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα Μιχαὴλ σημαίνει, ὅστις ὡς Θεὸς ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ»[4].

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἠρνήθησαν τὴν ὕπαρξιν Αὐτοῦ ἐξ ὁλοκλήρου. Διότι διδάσκουσι καὶ ὑποστηρίζουσι περὶ αὐτοῦ «ὅτι δὲν εἶνε τοῦτο ἄλλος τις Θεός, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἡ ἐπιρροή, ἡ δύναμις ἡ ἐξασκουμένη παρὰ τοῦ ἑνὸς Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ παρὰ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ».[5] Ὅταν δὲ ἐν τῇ Γραφῇ ἀπαντῶνται οἱ ὁρισμοὶ «τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ», «τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ», «τὸ Πνεῦμα τῆς Ἁγιωσύνης» «τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας», «τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρός» κ. τ. λ,. «εἶνε ὅλως ἀδύνατον νὰ συναρμολογήσῃ καὶ συμβιβάσῃ τις τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμοὺς πρὸς τὴν κοινῶς ἐπικρατήσασαν ἰδέαν περὶ τρίτου Θεοῦ, ἀλλ' εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν σύμφωνον πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὸ νὰ ἐννοήσωμεν τὰς διαφόρους αὐτὰς ἐκφράσεις ὡς περιγραφικὰς τοῦ πνεύματος, τῆς διαθέσεως καὶ δυνάμεως τοῦ ἑνὸς Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς ἡμῶν,

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει τὰς περικοπὰς ταύτας ἐκ τοῦ Ζ'. τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν ἐκ τῆς σελίδος 1‹6.

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ταῦτα ἐκ τῆς 73 σελίδος τοῦ Ε' Τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν.

2. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει περικοπὰς τῶν σελίδων 34 καὶ 36 τοῦ Ζου τόμου τῶν Γραφικῶν Μελετῶν.

3. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει περικοπὴν τῶν σελίδων 62—63 τοῦ Εου Τόμου τῶν Γραφ. Μελετῶν.

4. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ἐκ τῶν σελίδων 63 καὶ 101 τοῦ αὐτοῦ τόμου.

5. Τοῦ αὐτοῦ τόμου σελ. 204.

ὡς ἐπίσης τοῦ πνεύματος, τῆς διαθέσεως καὶ δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». [1] Οὕτω, κύριοι δικασταί, κατὰ τοὺς ἀστηρίκτους καὶ πεπλανημένους ἰσχυρισμοὺς τῶν χιλιαστῶν Πνεῦμα ἅγιον ὡς τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος δὲν ὑπάρχει· καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ὕπαρξιν Αὐτοῦ πίστις καὶ λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀπὸ εἴκοσιν ἤδη αἰώνων ὡμολόγησε καὶ ἀπέδωκεν ἡ χριστιανωσύνη ὁλόκληρος, ἀποκηρύττεται καὶ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν παραδόξων τούτων σπουδαστῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας Γραφῆς!

Ἀλλὰ δὲν προσέβαλον μόνον τὸ δόγμα τῆς Τριάδος, οἱ χιλιασταί, κύριε πρόεδρε. Δὲν ἀφῆκαν, ὡς ἤδη εἶπον, κανὲν θεμελιῶδες δόγμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κατὰ τοῦ ὁποίου νὰ μὴ διηύθυναν τὰς μανιώδεις ἐπιθέσεις των. Καὶ μαζὶ λοιπὸν μὲ τὸ περὶ Τριάδος δόγμα ἐζήτησαν νὰ ἀνατρέψωσι καὶ πᾶσαν τὴν περὶ τῶν δύο ἐν τῷ Χριστῷ φύσεων διδασκαλίαν τῆς χριστιανωσύνης, τὴν διατυπωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Τρίτης, Τετάρτης καὶ Πέμπτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θὰ ἔχῃ ἴσως ἰδέαν τινὰ τὸ δικαστήριον ὑμῶν, κύριοι, ποῖαι συζητήσεις, ποῖαι ἔριδες, ποῖοι ἀγῶνες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνήφθησαν ὄχι μόνον περὶ τοὺς ἀρνηθέντας τὴν Τριάδα Σαβέλλιον καὶ Ἄρειον καὶ Μακεδόνιον, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς Νεστόριον καὶ Εὐτυχῆ καὶ τοὺς λοιποὺς μονοφυσίτας καὶ μονοθελήτας. Κατὰ τῶν τελευταίων τούτων ἡ Ἐκκλησία καθώρισε τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἕνωσιν τῶν δύο φύσεων ὡς ἑξῆς: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Πατρός, ὑπῆρξε συγχρόνως καὶ Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος. Ὑπῆρξε διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν, διετήρησε δὲ σώας ἑκατέρας φύσεως τὰς ἰδιότητας, χωρὶς οὔτε ἡ θεία Του φύσις διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως νὰ ὑποστῇ τροπὴν ἢ μεταβολήν τινα, οὔτε ἡ ἀνθρωπίνη Του φύσις νὰ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὴν θείαν φύσιν. Ἐπὶ πλέον πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν πάντες ἐν γένει οἱ χριστιανοί, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἐδοξάσθη μὲν καὶ ἐθεώθη, ἀλλὰ δὲν ἐξεμηδενίσθη, καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ ὁ Κύριος νὰ εἶνε καὶ τώρα πρωτότοκος ἀδελφός μας, κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τρόπον ὥστε ἡμεῖς, οἱ εἰς Αὐτὸν πιστεύοντες καὶ ὑπακούοντες, νὰ εἴμεθα «μέλη Αὐτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων Αὐτοῦ» ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χριστιανικὰ ταῦτα διδάγματα, κύριοι δικασταί, οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν διατείνονται, ὅτι ὁ Κύριος σαρκωθεὶς «δὲν ἦτο εἰσέτιπνεῦμα, πνευματικὴ ὑπόστασις», «ἀλλ' ἀφῆκε πραγματικῶς τὴν προανθρωπίνην αὐτοῦ κατάστασιν» καὶ «καθ' ὃν χρόνον «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» δὲν διετήρει τὴν δόξαν καὶ δύναμιν τῆς θεότητός Του οὐδὲ παρέμενε πάντοτε πλούσιος διὰ τῆς κατοχῆς, τῆς ὑπερτέρας πνευματικῆς φύσεως καθ' ὅλον τὸν χρόνον» [1]. Ὡσαύτως ὑποστηρίζουσιν, ὅτι «ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἣν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος πρὸς εἰδικὸν σκοπὸν ἐθυσιάσθη διὰ παντὸς» καὶ ὅτι τὸ νὰ ὑποστηρίζῃ τις, ὅτι ὁ Κύριος «διατηρεῖ εἰσέτι τὴν ἀνθρώπινον αὐτοῦ φύσιν» ἀποτελεῖ πλάνην [2]. Τοιουτοτρόπως ὁλόκληρον τὸ δογματικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἀνήγειραν τρόπαιον ἀθάνατον τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καταυγαζομένου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἀπαραχάρακτον καὶ ἄδολον τῆς χριστιανικῆς πίστεως αἱ ἓξ πρῶται Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, ἀνατρέπεται ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν κακοδόξων καὶ βλασφήμων διδαγμάτων, ἅτινα κηρύττουσιν οἱ χιλιασταί.

Τὸ περίεργον ἐν τούτοις εἶνε, κύριοι δικασταί, ὅτι οἱ αὐτοκαλούμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν εἰσηγοῦνται καὶ αὐτὸν τὸν ὑλισμόν. Εἰς κάποιαν καταγγελίαν των ἔντυπον διανεμηθεῖσαν κατὰ χιλιάδας καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα κατηγοροῦσι τοὺς ἐκκλησιαστικούς, ὅτι δῆθεν διδάσκουσι τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως. Τοιοῦτό τι ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν γνωρίζω. Γνωρίζω ὅμως ἀσφαλῶς, ὅτι συναφῆ πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην διδάγματα ὑποστηρίζουσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐν τῷ ἐντύπῳ τούτῳ ὡς καταγγέλλοντες ἐμφανιζόμενοι. Διότι εἰς σελίδα 422 τοῦ Εου τούτου τόμου, τὸν ὁποῖον κρατῶ εἰς χεῖράς μου, ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: «Ἡ διαφορὰ ὅθεν ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἔχει προικίσει τὸν ἄνθρωπον μὲ ἀνώτερον καὶ ἐξοχώτερον ὀργανισμόν, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν διάφορον τοῦ κτήνους. Ἄνθρωπος καὶ κτῆνος κέκτηνται ὁμοίαν σάρκα καὶ ὀστᾶ, καὶ πάντα εἶνε ψυχαί, ἤτοι δημιουργήματα κεκτημένα νοῦν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, ἐν τῷ ὑπερτέρῳ σώματί του κέκτηται ἱκανότητα πρὸς ὑψηλοτέραν νόησιν...» Ἐπὶ πλέον ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν χιλιαστῶν, ὅτι ἡ ψυχὴ «θνήσκει» καὶ εἶνε «αἰσθητικὴ ὀντότης, ἥτις παύει ὑπάρχουσα», «οὐδὲ ὑπάρχει τι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθῇ ζῶν αἰωνίως». Οἱ ἀποθνήσκοντες «δὲν μεταβαίνουσιν εἰς τὸν οὐρανόν, οὔτε εἰς τὰ αἰώνια βάσανα, ὡς αἱ διδασκαλίαι τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου διδάσκουσι τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των νὰ πιστεύωσιν. Εἶνε νεκροί, ἀναμένοντες τὴν ἀνάστασιν, ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ δὲ θέλουσιν ἐπαναφερθῇ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ζωῆς» [3]. Ἐκ τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν χιλιαστῶν ἄγει εὐθὺ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ὑλισμόν.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκταθῶ πέραν τοῦ δέοντος, κύριοι δικασταί, ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἐκθέσω καὶ τί περὶ Ἐκκλησίας καὶ περὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς διδάσκουσιν οἱ ἑαυτοὺς ἀποκαλοῦντες σπουδαστὰς τῆς Γραφῆς. Ἀρκετὰ τὰ λεχθέντα νὰ ἀποδείξωσι κατὰ τρόπον ἀδιαφιλονείκητον, ὅτι οἱ παράδοξοι οὗτοι σπουδασταὶ προσβάλλουσι καὶ ἐπιχειροῦσι νὰ ἀνατρέψωσιν ὅλα τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ δὲν ὑπάρχει πλάνη ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι σήμε-

1. Ὁ μάρτυς ἀναγινώσκει ἐκ τῆς 207 σελίδος τοῦ αὐτοῦ τόμου.

1. σελίδες 113 καὶ 115 τοῦ αὐτοῦ τόμου

2. σελίδες 184 καὶ 186 τοῦ αὐτοῦ τόμου.

3. σελ. 422, 424, 479 τοῦ αὐτοῦ τόμου καὶ σελ. 88 τοῦ βιβλίου «Ἑκατομμύρια ζώντων ἤδη οὐδέποτε θ' ἀποθάνωσι»

ρον κατὰ διαφόρους καιροὺς ὑπὸ διαφόρων διδαχθεῖσα, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ υἱοθέτησαν καὶ νὰ μὴ ἀνέλαβον νὰ διαδώσωσιν οἱ χιλιασταί. Ἄγεταί τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι οἱ χιλιασταὶ ἀπὸ σκοποῦ καὶ μεμελετημένως τὰς δέλτους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας μετὰ πάσης ἐπιμελείας φυλλομετρήσαντες ἐζήτησαν νὰ περισυλλέξωσιν ὅλας τὰς κατὰ καιροὺς ἀναφανείσας αἱρέσεις καὶ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ συμφυρμοῦ πασῶν τούτων νὰ καταρτίσωσι τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας των πρὸς ἀνατροπὴν πλήρη τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μόνον τοιαύτη τις ἐκδοχὴ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἐπαρκῶς τὴν γένεσιν καὶ ὕπαρξιν τοῦ συστήματος τῶν χιλιαστῶν ἢ σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς. Διότι ἐνδέχεται μὲν πᾶς εἰλικρινῶς καὶ εὐθέως μελετῶν τὴν Γραφὴν νὰ διολισθήσῃ καὶ εἰς πλάνην τινά, ἀλλ' εἰς μίαν ἢ δύο ἢ καὶ εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν πλανῶν, οὐχὶ δὲ εἰς πᾶσαν πλάνην καὶ εἰς πᾶσαν αἵρεσιν, κατακριθεῖσαν μάλιστα καὶ ἐξελεγχθεῖσαν καὶ ἀναιρεθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων. Ὅτι δὲ πρόκειται περὶ σκοπίμου καὶ μεμελετημένης διαστροφῆς τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ δολίας ἐπισυναγωγῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ πασῶν τῶν κατὰ καιροὺς ἀναφανεισῶν αἱρέσεων, ἀποδεικνύεται ἔτι σαφέστερον, κύριοι δικασταί, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ παράδοξοι οὗτοι σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς ἀποτελοῦσιν ὀ ρ γ ά ν ω σ ι ν ἀ ν α ρ χ ι κ ὴ ν πρὸς πολιτικοὺς ἀποβλέπουσαν σκοπούς. Καὶ τοῦτο ἤδη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων ἐρχόμεθα ν' ἀποδείξωμεν.

[Ἕπεται τὸ τέλος] ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐκτὸς ἄλλων οἱ Πρεσβευταὶ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας, εἰς οὓς ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν.

—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν μεταβὰς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέπτυξεν εἰς τὸν κ. Ὑπουργὸν τὰ ἐν τῷ τελευταίῳ Ὑπομνήματι τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἐκτιθέμενα. Τὴν Τ.ίτην συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας.

—Διὰ Π. Δ. τὸ χωρίον Βαρυμπόμπι τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καρυστίας, ἀποσπασθὲν τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Βουζίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

—Διὰ Π. Δ. τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀποσπώμενον τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Μεγαδένδρου, εἰς ὃν ἄχρι τοῦδε ὑπήγετο, προσαρτᾶται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κεφαλοβρύσου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας.

—Διὰ Π. Δ. ἐν τῷ χωρίῳ Καστελάνοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας καὶ Παξῶν ἱδρύθη ἐνοριακὸς ναὸς ὁ συναδελφικὸς τοιοῦτος τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, εἰς ὃν ὑπήχθησαν ὡς παρεκκλήσια καὶ οἱ συναδελφικοὶ ναοὶ «Ἅγιος Σπυρίδων» καὶ «Ἅγιος Ἰωάννης».

—Ἐνεκρίθη διὰ Π. Δ. ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκ. Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ἐπιβληθεῖσα τῷ ἱερεῖ Κωνσταντίνῳ Καρμοῦ, ἐφημερίῳ Λοῦμι ποινὴ τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων.

—Ἀνετέθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἄρτης ἡ ἔκδοσις τῶν διαζευκτηρίων γραμμάτων διὰ τὴν χηρεύουσαν Ἱ. Μητρόπολιν Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

—Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 8 τρέχ. συνέρχεται τὸ «Β' Ἐθνικὸν Συνέδριον» συγκαλούμενον πρὸς προάσπισιν τῆς θρησκείας, γλώσσης, ἐκπαιδεύσεως, οἰκογενείας, ἠθικῆς, ἰδιοκτησίας, ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ πατρίδος ὑπὸ ἐπιτροπῆς λογίων καὶ ἐπαγγελματιῶν.

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου κ. Κυρίλλου Ψυχογιοῦ καὶ τοῦ Ἱεροκήρυκος κ. Κυρίλλου Καρμπαλιώτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφαρσάλων, ἱδρύθησαν ἐν Καρδίτσῃ Ἐνοριακὰ φιλόπτωχα Ταμεῖα, εὐλογοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰεζεκιήλ, Συνοδικοῦ συνέδρου. Τὰ διοικητικὰ συμβούλια ἀπηρτίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ κυρίας καὶ δεσποινίδας ἑκάστης ἐνορίας, προθύμως δὲ λίαν προσφέρουν οἱ χριστιανοί, καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῶν ἀνεφάνη λίαν χρήσιμος κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα εἰς περίθαλψιν τῶν πτωχῶν.

— Εἰς τὸ χωρίον Ἀσλανὰρ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἀφίχετο ἐξ Ἀμερικῆς χιλιαστὴς λίαν ἔμπειρος προξενήσας σπουδαῖον σκάνδαλον εἰς τοὺς χωρικούς. Εὐθὺς μετέβη ἐκεῖ ὁ Ἱεροκήρυξ Κύριλλος Καρμπαλιώτης, ὅστις ὡμίλησεν ἐν τῷ ναῷ, προεκάλεσε δὲ τὸν χιλιαστὴν εἰς δημοσίαν συζήτησιν, ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ χωρίου, ἀποκρούσας τὰς χιλιαστικὰς δοξασίας κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ὁλόκληρον τὸ χωρίον ἐπευφήμησε τὸν Ἱεροκήρυκα, ἀποδοκιμάσας τὸν χιλιαστὴν διὰ φωνῶν «Ἀέρα», πρᾶγμα ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Ἱεροκήρυκα νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς χωρικούς.

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου ἡ «Ἀγάπη» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Νέρη ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα προσέφερε πρὸς τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησ. Ὀρφανοτροφεῖον τρόφιμα πασχαλινὰ πρὸς διατροφὴν τῶν ὀρφανῶν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ συμπεριλαμβανομένης. Πρὸς τούτοις ἐκ τῶν εἰσπράξεων ἐκ δοθείσης ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σωματείου ἑορτῆς διεβιβάσθησαν διὰ μελῶν τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἰσάριθμοι πρὸς τοὺς ὑπερεκατὸν τροφίμους αὐτοῦ ἐνδυμασίαι χειμεριναὶ μετὰ τῶν πηλικίων, ὡς καὶ ὑποδήματα, ἐσώρρουχα καὶ ἄλλα λευχείματα. Τῇ δὲ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ (1 Μαΐου) ἐξέδραμον πάντα τὰ μέλη εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον καὶ ἑώρτασαν ἐκεῖ τὴν ἐπέτειον τοῦ Συλλόγου. Παρέστησαν δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ ποιητὴς κ. Σπῦρος Ματσούκας ἐπισκεφθεὶς τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ

'Εκκλησ. 'Ορφανοτροφεῖον προσέφερεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ διὰ τὰ ὀρφανὰ ἀπὸ μέρους τῶν κ.κ. 'Αθ. Ζωγράφου καὶ Φ. Ράνιου (ὀπτικοῦ) ᾠά, λαμπάδας, πασχαλινὰ τσουρέκια, γλυκίσματα καὶ ἄλλα διάφορα ἐδέσματα.

—'Αρξαμένη τὴν 5 μ.μ. τῆς 14ης 'Απριλίου ἐ.ἔ. ἔληξε τὴν μεσημβρίαν τῆς 16ης τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Λαρίσσης διεξαχθεῖσα δίκη τῶν χιλιαστῶν, καθ' ἣν παρέστησαν ὡς μηνυτὴς μὲν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσσης κ. 'Αρσένιος, ὡς μάρτυρες δὲ ὁ σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Γερμανός, ἀρκετοὶ κληρικοὶ καί τινες λαϊκοί, ἐν οἷς καὶ ὁ θεολόγος κ. Π. Τρεμπέλας ἀπεσταλμένος ὡς εἰδικὸς ἐκ μέρους τῆς 'Ι. Συνόδου. 'Η δίκη παρηκολουθήθη μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου ἔκ τε τῆς πόλεως Λαρίσσης καὶ τῶν πέριξ. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὡς δικηγόροι τῆς κατηγορίας οἱ κ.κ. Θ. 'Ιατρόπουλος καὶ Μιλτ. Βαρίμπας, ὁ δὲ κ.Π. Τρεμπέλας ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ μάρτυρος ἠγόρευσεν ἐπὶ μακρόν. Περίληψις τῆς καταθέσεώς του δημοσιεύεται ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας φύλλῳ τῆς «'Εκκλησίας». Οἱ κατηγορούμενοι κατεδικάσθησαν διότι, ὡς ἀναφέρει τὸ σκεπτικὸν τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, «εἰς δημοσίας ὁμιλίας ἐγγράφως καὶ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων προσέβαλον διὰ περιφρονητικῶν χλευασμῶν καὶ δυσμενῶν ἐκφράσεων τὰ δόγματα, τὰς διατάξεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς 'Ορθοδόξου ἡμῶν Χριστιανικῆς Θρησκείας» ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 196 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐξ αὐτῶν δ' ὁ Λεοντάρης κατεδικάσθη προσέτι καὶ διότι «προσέβαλε καὶ ἐγγράφως καὶ διὰ λόγων τὸν σεβ. Μητροπολίτην κ. 'Αρσένιον ὡς καὶ ὁλόκληρον τὸν κλῆρον». 'Εκ τῶν κατηγορουμένων ὁ 'Απ. Λεοντάρης κατεδικάσθη εἰς δίμηνον φυλάκισιν καὶ 1000 δραχμῶν ἀποζημίωσιν ψυχικῆς ὀδύνης, οἱ δὲ Κ. Μπρέλης, 'Ηλ. Δῆμκος καὶ Ν. Πράσσος εἰς φυλάκισιν 1 μηνὸς καὶ οἱ Θ. Κατσαρᾶς καὶ 'Αχ. Τσάρας ἢ Τσούκας εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν. Κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν κατηγορουμένων ἐκ τοῦ Δικαστηρίου τὸ πλῆθος ἀπεδοκίμασεν αὐτούς. 'Ο σεβ. Λαρίσσης κ. 'Αρσένιος ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅτι δωρεῖται ὑπὲρ τοῦ ἐκεῖ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδικασθεῖσαν χιλιόδραχμον ἀποζημίωσιν ψυχικῆς ὀδύνης.

—'Εξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Λαρίσσῃ δίκης ταύτης τῶν χιλιαστῶν μεταβαίνων ἐκεῖσε ἐντολῇ τῆς 'Ι. Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας ὁ θεολόγος κ. Π. Τρεμπέλας ἐκήρυξε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐν Βόλῳ τὸ πρῶτον, ἔνθα ἐποιήσατο κηρύγματα ἕνδεκα μὲν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς, ἓν δὲ ἐν φυλακαῖς καὶ εἶτα ἐν Λαρίσσῃ ἔνθα ὡμίλησε δὶς μὲν ἐν τῷ ναῷ ἐπὶ τρεῖς δ' ἑσπέρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ 'Εμπορικοῦ Συλλόγου· ἐπεσκέψατο δ' ἀκολούθως καὶ τὰ κέντρα, ἔνθα οἱ χιλιασταὶ εἶχον προβῇ εἰς προπαγανδιστικὰς ἐνεργείας καὶ εἶχον προσηλυτίσῃ εὐαρίθμους τινὰς ὀπαδοὺς καὶ ἐκήρυξεν ἅπαξ ἐν Τυρνάβῳ, δὶς ἐν 'Αγυιᾷ καὶ δὶς ἐν 'Ρετσάνῃ ἐν μέσῳ ἀληθινοῦ συναγερμοῦ.

—Τῇ 20 παρελθ. Μαρτίου ἐγένετο ὑπὸ χιλιαστοῦ διάλεξις ἔν τινι ζυθοπωλείῳ τῆς Τριπόλεως, εἰς ἣν παρέστησαν οἱ ἐκεῖ ἀρχιμ. κ. Θεόκλητος Κωτσάκης καὶ ἱερεῖς κ.κ. Δημόπουλος, Γετίμης καὶ Κουτσουράκης κατ' ἐπανάληψιν διακόψαντες τὴν ἀγορητὴν δι' εὐστοχωτάτων παρατηρήσεων ἀποδεικνυουσῶν τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ. 'Εν τέλει δὲ τῆς διαλέξεως ὁ αἰδ. Κουτσουράκης δι' ὀλίγων προκαλέσας τὸν ὁμιλητὴν ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὡρισμένα ἐρωτήματα ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀρνεῖται τὸ μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστείας, ν' ἀρνηθῇ δὲ νὰ δευτερολογήσῃ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἦτο κατάκοπος ἐκ τῆς διαλέξεως. 'Υπὸ τὰς ἀποδοκιμασίας τοῦ πλήθους ὁ προπαγανδιστὴς ἀπελθὼν ἐγένετο ἔκτοτε ἄφαντος.

—Προνοίᾳ τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου ἐτελέσθη τῇ Μεγ. Πέμπτῃ ἑσπέρας ἡ ἀκολουθία τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐκκλησιασθῶσιν ἰδιαιτέρως μαθητῶν, ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ 'Αγ. 'Ανδρέου, ψάλλοντος ἐμμελέστατα χοροῦ ἀποφοίτων ῥιζαρειτῶν. Τῇ Μεγ. Παρασκευῇ δὲ διωργανώθη ἡμερήσιον παιδικὸν προσκύνημα τοῦ 'Επιταφίου εἰς Καισαριανὴν καὶ εἰς Προφήτην 'Ηλίαν Δαφνίου, τοῦ ὁποίου μετέσχον οἱ μαθηταὶ τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου, δύο προσκοπικαὶ ὁμάδες, αἱ παιδικαὶ ὁμάδες τῆς «Χριστ. 'Αδελφότητος τῶν Νέων», τὸ Β'. Γυμνάσιον Πειραιῶς, αἱ παιδικαὶ ὁμάδες τῆς «Χριστ. 'Οργανώσεως Νέων Πειραιῶς», πολλοὶ ἄλλοι μαθηταὶ καί τινες καθηγηταὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν Σχολείων τῶν δύο πόλεων. 'Η πρωτότυπος αὕτη ἑορτή, ἀπὸ πέρυσι καθιερωθεῖσα, ἀφῆκε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων εἰς πάντας τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτήν. Κατ' αὐτὴν ἐτελέσθησαν ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἐξοχικοῖς ναοῖς κατανυκτικώταται αἱ ἀκολουθίαι τῆς 'Αποκαθηλώσεως καὶ τοῦ 'Επιταφίου ἱερουργούντων ἐν Καισαριανῇ μὲν τοῦ αἰδ. 'Αλεξ. Οὐζούνη, ἐν Δαφνίῳ δὲ τῶν παν. ἀρχιμ. Σπηλιώτη καὶ Βαβανάτσου καὶ ψαλλόντων χορῶν ἐκ μαθητῶν.

—'Εντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου ἐκήρυξεν ἐν τῷ ναῷ Γυναικείων φυλακῶν 'Αβέρωφ ὁ κ. Ε. Γ. Μυτιληναῖος, τελειόφοιτος Θεολογίας, τῇ μὲν πρωΐᾳ τῆς Μεγ. Πέμπτης κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν πρὸς τὰς τροφίμους τοῦ 'Εμπειρικείου 'Ασύλου, τῇ δ' ἑσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας κατὰ τὴν 'Ακολουθίαν τῶν Παθῶν πρὸς τὰς ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένας γυναῖκας, καὶ κατὰ τὸ προσκύνημα τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἐν τῷ ναΐσκῳ τοῦ Προφ. 'Ηλιοὺ (Δαφνίου), πρὸς τοὺς ἐκεῖ συγκεντρωθέντας μαθητὰς καὶ ἐργαζομένους νέους.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

'Υπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Β. 'Αντωνιάδου οἱ 'Ιεράρχαι τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος συνεισέφερον διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας τὰ ἑξῆς ποσά:

'Ο 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν Χρυσόστομος Δραχ. 1,000.

Οἱ Μητροπολῖται Ζακύνθου Διονύσιος δρ. 1,000, Φωκίδος 'Αμβρόσιος δρ. 1,000, Κεφαλληνίας Δαμασκηνὸς δρ. 1,000, Λαρίσσης 'Αρσένιος δρ. 1,000, Μεσσηνίας Μελέτιος δρ. 1,000, Μαντινείας Γερμανὸς δρ. 1,000, Λακεδαίμονος δρ. 1,500, Ναυπακτίας 'Αμβρόσιος δρ. 3,000, Καλαβρύτων Τιμόθεος δρ. 375, 'Αρτης Σπυρίδων δρ. 2,000, 'Αργολίδος 'Ιερόθεος 200, Κορινθίας Δαμασκηνὸς δρ. 1,000, 'Ακαρνανίας Κων)ος δρ. 2,000, Τριφιλίας δρ. 750, 'Ηλείας 'Αντώνιος, 1,000, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως δρ. 500. Θεσσαλιώτιδος 'Ιεζεκιὴλ δρ. 1,000.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπισκόπου Ἱερᾶς καὶ Σητείας Ἀμβροσίου, Λόγοι πρὸς νέους· 1926.—Ὁ ζηλωτὴς ἱεράρχης τοὺς λόγους τούτους ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτον ἐν τῇ «Καινῇ Κτίσει», ἥτις ἀνετύπωσεν αὐτοὺς εἰς ἴδιον τεῦχος χάριν τῶν νέων ὑπὲρ ὧν ὁ θεοφυλέστατος συγγραφεὺς καὶ ἀφιεροῖ τὰς πατρικὰς καὶ πλήρεις πείρας καὶ στοργῆς παραινέσεις του, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάγνωσιν θερμῶς συνιστῶμεν.

Θ. Λάρδη, Καθηγητοῦ τῆς Γυμναστικῆς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ. Ἡ Σουηδικὴ Γυμναστικὴ διὰ τοὺς δημοδιδασκλάλους καὶ τοὺς φίλους τῶν ἀσκήσεων τελεία περιγραφή, ἀνάπτυξις καὶ ἀπεικόνισις μετ' ἀσκήσεων· 120 εἰκόνες. Ἐν Ἀθήναις 1917.—Τὸ βιβλίον τοῦτο, προϊὸν εἰδικεῖν ἐν Σουηδίᾳ σπουδῶν καὶ πείρας πολυετοῦς κτηθείσης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς γυμναστικῆς εἰς τὰ Διδασκαλεῖα τῆς Δημοτικῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδεύσεως εἶνε ἰδιαζόντως χρήσιμον εἰς τοὺς δημοδιδασκάλους, εἶνε δὲ ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ συγγραφεὺς διὰ τὸ εὔληπτον τῆς περιγραφῆς καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἀσκήσεων.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Νάξῳ Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης διακηρύττει ὅτι ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ πόλει Νάξῳ καὶ ἔξωθεν τοῦ Καφφενείου τοῦ Ἰω. Βιλαντώνη τὴν 15 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἕως τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νάξου Ἀνδ. Μπογιατζόγλου καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας, καὶ τῆς Μονῆς, πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτων κτηματων τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης, κειμένων ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 48 ἐ. ἔ. ἀρχικῇ Διακηρύξει ἧς οἱ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας, καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Φανερωμένης Νάξου τῇ 30 Μαρτίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱ. Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην τὴν 8ην Μαΐου 1927, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Σκιάθου καὶ κατὰ τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σκιάθου ἡ ἐκποίησις τοῦ κατὰ τὴν θέσιν «Ἅγιος Γεώργιος» τῆς περιφερείας Σκιάθου ἀγροῦ τῆς Μονῆς τοῦ συνορευομένου γύρωθεν μὲ κτήματα Ἰωάνου Τσουροῦ, Κωνσταντίνου Ἀγζώτου, Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ μὲ θάλασσαν, ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεώς του, ἧς πάντες οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καθ' ἑκάστην. Σκίαθος τῇ 10 Ἀπριλιου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μ. Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρα ίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ θέσει Ζάμπλακα ἐλαιοπερίβολον τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἀρχομένης καὶ ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1927 μέχρι 3ης Ἀπριλίου 1932. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 7ην Μαΐου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10ην—12ην ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποστ. Νιέβα καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 16η Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγ]λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν τῇ Μονῇ Παντοπωλείου αὐτῆς ἀπὸ 20. Μαΐου μέχρι 31 Αὐγούστοτ ἐ. ἔ. 1927. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 15ην Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π μ. ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ τοῦ κ. Κωνστ. Τριανταφυλλοπούλου εὑρισκομένη εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν πλησίον τοῦ Διοικητηρίου καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ ὅροι τῆς ἐνοικιάσεως εἰσι κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῇ 28 Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Κλεωνῶν ἱερᾶς Μονῆς ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ἐπιλεγομένης Φανερωμένης Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, μονοετοῦς ἐνοικιάσεως, τὸ δικαίωμα τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παραχθησομένων κατὰ τὸ τρέχον ἔτος δημητριακῶν καρπῶν κλπ. τῶν προερχομένων ἐκ τῶν κολλήγων τῆς ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης, περιφερείας Ἀθηκίων καὶ Ἀλαμάνου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁμοιαρίθμου τῇ παρούσῃ ἡμετέρας Συγγραφῆς ὅρων ὑποχρεώσεων ἧς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν, προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης. Ἡ δημοπρασία τῆς προκειμένης ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθήσεται ἐν Χιλιομοδίῳ τῆς Κοινότητος Χιλιομοδῶν τὴν 8 ἐλευσομένου μηνὸς Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὸν συνήθη τῶν Δημοπρασιῶν τόπον καὶ ἀπὸ ὥρας 10-12 τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τῶν ἐκ τοῦ σχετικοῦ Νόμου Ἀρχῶν, παρισταμένου καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγ)λίου. Ἐν τῇ Ι. Μ. Φανερωμένης τῇ 14 Ἀπριλίου 1927.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος Διακηρύττει ὅτι: Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 350 τ. μ. οἰκοπέδου κείμενα ἔξωθεν τῆς Μάνδρας τῆς Μονῆς καὶ ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ ΝΑ. τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 14ην Μαΐου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 9ην—12ην ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀποστόλου Ντέβα καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὁ ἀνακηρυχθησόμενος πλειοδότης ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς τὸ ἥμισυ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀξίας τοῦ οἰκοπέδου ἅμα δὲ τῇ ὑπογραφῇ τοῦ Συμβολαίου τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ποσοῦ Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου. Ἐν ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 26η Ἀπριλίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ ἱερᾶς Μονῆς «Ὑψηλοῦ» δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκτέλεσις ἐπισκευῆς τῶν οἰκημάτων κα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἀνηρτημένης διακηρύξεως Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συγρίῳ τῇ 15 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ὑψηλοῦ τῇ 11 Ἀπριλίου 1927.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι